

**Carrie
Sotová
je spát'**

**Taylor
Jenkins Reid**

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Hana Brunovská
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu *Carrie Soto Is Back*, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Ballantine Books, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, New York 2022,
preložila Denisa Jahičová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je
náhodná.*

Copyright © 2022 by Rabbit Reid, Inc.

All rights reserved

Translation © Denisa Jahičová 2023

Cover Design © Diana Stern 2023

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2482-2

CHANOVÁ verzus CORTEZOVÁ

US Open*September 1994*

OD VÝSLEDKU TOHTO ZÁPASU závisí celé moje životné dielo.

S mojím otcom Javierom sedíme v prvom rade uprostred ihriska vo Flushing Meadows, postranná čiara je len kúsok od nás. Čiaroví rozhodcovia stoja s rukami za chrbtom po oboch stranách kurtu. Priamo pred nami hlavný rozhodca usadený vysoko na stoličke dozerá na hru. Dievčatá, ktoré zbierajú loptičky, sa krčia, pripravené v okamihu sa rozbehnúť.

Toto je tretí set. Nicki Chanová získala prvý a Ingrid Cortezová vybojovala druhý. Tento posledný rozhodne o víťazke.

Spolu s otcom a ďalšími dvadsiatimi tisícami ľudí na štadióne sledujeme, ako sa Nicki Chanová blíži k základnej čiare. Zohne kolená a upokojí sa. Potom sa zdvihne na špičky, vyhodí loptičku do vzduchu a švihnutím zápästia pošle bleskový servis rýchlosťou viac než dvesto kilometrov za hodinu na bekhend Ingrid Cortezovej.

Cortezová ho odvracia s prekvapujúcou silou. Loptička dopadá tesne pred čiaru. Nicki sa k nej nestihne dostať. Bod je pripísaný Cortezovej.

Zatvorím oči a vydýchnem.

„*Cuidado*. Kamery sledujú naše reakcie,“ precedí otec

cez zaťaté zuby. Má na hlave jeden zo svojich mnohých panamských klobúkov, vzadu mu z neho vykúkajú kučeravé striebřisté vlasy.

„Otec, všetci sledujú naše reakcie.“

Nicki Chanová tento rok vyhrala už dva grandslamy – Australian Open a French Open. Ak vyhrá i tento zápas, vyrovná môj životný rekord dvadsať grandslamových titulov v dvojhre. Tento rekord som vytvorila v roku 1987, keď som deviaty raz vyhrala Wimbledon a upevnila som si pozíciu najlepšej tenistky všetkých čias.

Nickin špecifický štýl hry – drzý a hlasný, hraný takmer výlučne od základnej čiary s neuveriteľnou brutalitou pri podaní a úderoch zahraných po odskoku od zeme – jej umožnil dominovať ženskému tenisu v posledných piatich rokoch. Keď však koncom osemdesiatych rokov začínala na turnaji WTA, považovala som ju za nevýraznú súperku. Možno bola dobrá na antuke, ale na jej domácej londýnskej pôde som ju hravo porazila.

Situácia sa zmenila po mojom odchode do dôchodku v roku 1989. Nicki začala zbierať grandslamy alarmujúcim tempom. A teraz mi šliape na päty.

Keď ju sledujem, zatínam zuby.

Otec na mňa pozrie s pokojnou tvárou. „Hovorím, že fotografi sa ťa snažia zachytiť, ako sa tváriš nahnevane alebo ako fandíš jej súperke.“

Mám na sebe čierne tričko bez rukávov a džínsy. Slnecné okuliare značky Oliver Peoples z korytnačiny. Vlasy mám rozpustené. Vo svojich takmer tridsiatich siedmich rokoch vyzerám podľa môjho názoru najlepšie, ako som kedy vyzerala. Nech si ma teda fotia, koľko chcú.

„Čo som ti vždy hovoril na juniorských majstrovstvách?“

„Nech mi nie je na tvári vidieť, ako sa cítim.“

„*Exactamente, querida.*“

Ingrid Cortezová je sedemnásťročná španielska hráčka, ktorá svojím rýchlym vzostupom v rebríčku prekvalifikovala takmer všetkých. Jej štýl je trochu podobný Nickinmu – silný, hlasný –, ale viac hrá do uhlov. Na kurte je prekvapivo emotívna. Odpáli parádne eso popri Nicki a od radosti skríkne.

„Možno ju zastaví práve Cortezová,“ prehodím.

Otec pokrúti hlavou. „*Dudo.*“ Pri rozprávaní takmer nehýbe perami, jeho pohľad sa vedome vyhyba kamere. Nepochybujem o tom, že zajtra ráno otec otvorí noviny, preskenuje športové stránky a bude hľadať svoju fotografiu. Usmeje sa sám pre seba, keď uvidí, že vyzerá celkom dobre. Hoci začiatkom tohto roka schudol po kolách chemoterapie, ktoré podstúpil, teraz je úplne bez rakoviny. Jeho telo sa vrátilo do normálu. Má zdravú farbu.

Keďže mu do tváre páli slnko, podám mu tubu s opaľovacím krémom. Prižmúri oči a pokrúti hlavou, akoby to bola urážka nás oboch.

„Cortezová odohrala dobrý set,“ povie otec. „Ale Nicki si šetrila silu na tento tretí.“

Zrýchli sa mi pulz. Nicki trafí tri víťazné údery za sebou, získava gem. V treťom sete je teraz stav 3 : 3.

Otec sa na mňa pozrie a zloží si okuliare, aby som mu videla do očí. „*Entonces*, čo budeš robiť, Carolina?“ opýta sa.

Odvrátim pohľad. „Neviem.“

Nasadí si okuliare naspäť, pozrie na dvorec a nepatrne prikývne. „Nuž, ak neurobíš nič, nech je tak. Jednoducho neurobíš nič.“

„*Sí, papa*, chápem.“

Nicki podá zoširoka. Cortezová sa rozbehne a pokúsi sa chytiť loptičku vo vzduchu, ale odletí do siete.

Pozriem na otca. Ten sa mierne zamračí.

V hráčskej lóži sa Cortezovej tréner hrbí na sedadle a podopiera si tvár rukami.

Nicki nemá trénera. Od posledného odišla pred takmer tromi rokmi a odvtedy získala šesť grandslamov bez toho, aby ju niekto viedol.

Môj otec má vždy veľa rečí o hráčoch, ktorí nemajú trénera. Zdá sa však, že Nicki za to neodsudzuje.

Cortezová sa skláňa, drží ruku spustenú k boku a snaží sa popadnúť dych. Nicki jej však nedá vydýchnuť. Vypáli ďalšie podanie na druhú stranu kurtu. Cortezová sa rozbehne, ale netrafí.

Nicki sa usmeje.

Ten úsmev poznám. Sama som ho zažila.

Pri ďalšom bode Nicki vyhrá gem.

„Dopekla,“ zanadávam pri zmene strán.

Otec zdvihne obočie. „Cortezová sa zrúti, len čo nebude mať kurt pod kontrolou. A Nicki to dobre vie.“

„Nicki je silná,“ pritakám, „ale aj nesmierne prispôsobivá. Keď hráš proti nej, hráš proti niekomu, kto sa prispôsobuje za pochodu, prispôsobuje svoju hru tvojej špecifickej slabine.“

Otec prikývne.

„Každý hráč má slabé miesto,“ pokračujem. „A Nicki ho vie skvele nájsť.“

„Presne tak.“

„Ale čo je jej slabina?“

Otec teraz zadržáva úsmev. Zdvihne svoj nápoj a odpije si.

„Čo?“ nechápem.

„Nič,“ povie otec.

„Ešte som sa nerozhodla.“

„Dobre.“

Obe hráčky sa vrátia na ihrisko.

„Nicki je len trochu pomalá,“ poznamenám a sledujem, ako kráča k základnej čiare. „Má veľa sily, ale nie je rýchla – ani v práci nôh, ani vo výbere úderov. Ani dnes nie je taká rýchla ako Cortezová. Ale najmä nie je taká rýchla ako Morettiová, Antonovičová, dokonca ani Perezová.“

„Alebo ty,“ dodá otec. „Na turnaji teraz nie je nikto, kto by bol taký rýchly ako ty. Nielen nohami, ale aj hlavou, *también*.“

Prikývnem.

Pokračuje: „Hovorím o zaujatí správnej pozície, včasnom odrazení loptičky zo vzduchu, ubratí z tempa, aby ju Nicki nemohla odpáliť takou silou. Nikto na turnaji to nerobí. Nie tak ako ty.“

„Musela by som sa však porátať s jej silou,“ odvetím. „A nejako si stále udržať rýchlosť.“

„Čo nebude ľahké.“

„V mojom veku a s mojím kolenom nie,“ súhlasím. „Už nemôžem skákať tak ako kedysi.“

„*Verdad*,“ prisvedčí otec. „Bude si to vyžadovať všetko, čo v tebe je.“

„Ak sa na to dám,“ doložím.

Otec prevráti oči, ale potom rýchlo vyčaruje ďalší faľošný úsmev.

Zasmejem sa. „Úprimne, komu záleží na tom, či sa mu podarí odfotiť ťa, ako sa mračíš?“

„Ja sa ti do života nestarám,“ pripomenie otec. „Tak sa nestaraj do môjho. *Comprende, querida?*“

Znovu sa zasmejem. „*Sí, comprende, papa.*“

Nicki vyhrá aj ďalší gem. Ešte jeden a je koniec. D rovná môj rekord.

Začína mi búšiť v spánkoch, keď si predstavím, ako sa

to všetko odohrá. Cortezová sa nechystá zabrániť Nicki Chanovej vo víťazstve, nie dnes. A ja trčím tu hore na tribúne. Musím tu sedieť a prizerať sa, ako mi Nicki berie všetko, na čom som tak tvrdo pracovala.

„Kto ma bude trénovať?“ opýtam sa. „Ty?“

Otec na mňa nepozrie, ale vidím, ako mu stuhnú plecia. Nadýchne sa, vyberá vhodné slová.

„Na to si musíš odpovedať sama,“ odvetí napokon. „Rozhodnutie nie je na mne.“

„Tak čo? Mám zavolať Larsovi?“

„Urobíš, čo budeš chcieť, Carolina,“ povie otec. „Tak to v dospelosti funguje.“

Chce, aby som ho prosila. A ja si nič iné nezaslúžim.

Cortezová pobehuje sem a tam, aby trafila loptičku. Ale je unavená. Vidno to na tom, ako sa jej trasú nohy, keď stojí na mieste. Returnuje loptičku priamo do siete. Teraz je stav 30-0.

Doriti.

Rozhliadnem sa po dave. Ľudia sa nakláňajú dopredu, niektorí nervózne klopkajú prstami. Každý z nich akoby dýchal o niečo rýchlejšie. Môžem si len predstaviť, čo hovoria športoví hlásatelia.

Diváci, ktorí sedia okolo nás, nás s otcom pozorujú kútikom oka a sledujú moje reakcie. Začínam sa cítiť ako v klietke.

„Ak to urobím...“ prehovorím potichu. „Chcem, aby si ma trénoval. Rozumieš, otec?“

Pozrie na mňa, keď Cortezová vyhrá bod, hoci Nicki podáva. Dav zatají dych, túži vidieť, ako sa píše história. Možno by som na tom bola rovnako, keby nešlo o moju históriu.

„Si si istá, Carolina? Už nie som tým mužom, ktorým som bol kedysi. Nemám takú... výdrž.“

„Tak to sme dvaja,“ pripomeniem mu. „Budeš trénovať bývalú hviezdu.“

Teraz je stav 40-15. Nicki stačí jeden bod, aby vyhrala celý šampionát.

„Trénoval by som najlepšiu tenistku všetkých čias,“ poopraví ma otec. Otočí sa ku mne a chytí ma za ruku. Čoskoro oslávim štyridsiatku, ale aj tak vyzerajú moje dlane v jeho akosi zakrpatene. A rovnako ako keď som bola dieťa, sú teplé, drsné a silné. Keď mi stisne ruku, cítim sa taká malá – akoby som bola navždy dieťa a on ten obor, ku ktorému musím zdvihnúť zrak, aby som sa stretla s jeho pohľadom.

Nicki podáva. Prudko sa nadýchnem.

„Takže to urobíš?“ opýtam sa.

Cortezová odráža loptičku naspäť.

„Môžeme prehrať... a to hrozne,“ dodám. „Dokážať všetkým, že Bojová sekera už nedokáže nič rozseknúť. To by sa im páčilo. Pošpiním nielen svoj rekord, ale aj svoj odkaz. Môžem... všetko zničiť.“

Nicki zahrá úder po odskoku od zeme.

Otec pokrúti hlavou. „Nemôžeme všetko zničiť. Lebo tenis nie je všetko, Carolina.“

Nie som si istá, či súhlasím.

Cortezová odvráti úder.

„Napriek tomu,“ pokračujem, „museli by sme spolu pracovať tvrdsie než kedykoľvek doteraz. Si na to pripravený?“

„Bola by to pre mňa česť,“ ubezpečí ma otec. Vidím, že sa mu oči lesknú slzami, a zabránim si odvrátiť pohľad. Stisne mi dlaň pevnejšie. „Keby som ťa mohol znovu trénovať, *querida*, zomrel by som šťastný.“

Snažím sa preniesť cez bolesť, ktorá mi sťahuje hruď. „Takže je rozhodnuté,“ vyhlásim.

Na otcovej tvári sa objaví úsmev.

Nicki odrazí loptičku. Tá pomaly letí vzduchom vysokým oblúkom. Štadión sleduje, ako vysoko vyletí a potom začne klesať.

„Vyzerá to tak, že už nie som na dôchodku,“ skonštatujem.

Loptička pôsobí, akoby mala padnúť do autu. Ak je to tak, Cortezová ešte na chvíľu oddiali svoju porážku.

Otec ma objíma okolo pliec a pevne ma stisne. Sotva dýcham. Zašepká mi do ucha: „*Nunca he estate más orgullosa, mi amor.*“ A pustí ma.

Loptička dopadá tesne pred základnú čiaru. Dav zmlkne, keď sa odrazí, vysoko a rýchlo. Cortezová už cúvla, myslela si, že to bude dlhá loptička, a teraz je prineskoró. Nie je možné vrátiť sa. Vyrazí dopredu a minie.

Na zlomok sekundy sa rozhostí ticho a potom vypukne ohlušujúci rev.

Nicki Chanová práve vyhrala US Open.

Cortezová padá na zem. Nicki zdvíha päste do vzduchu. S otcom sa usmejeme. Sme pripravení.

Prvý raz

1955 – 1965

MÔJ OTEC SA PRESTĀHOVAL do Spojených štátov z Buenos Aires vo veku dvadsaťsedem rokov. V Argentíne bol vynikajúcim tenistom a počas svojej jedenásťročnej kariéry vyhral trinásť majstrovských titulov. Prezývali ho „Javier el Jaguar“. Pohyboval sa ladne, ale bol smrteľne nebezpečný.

Ako však sám hovorieval, dával príliš zabrať svojim kolenám. Jeho skoky boli privysoké, nie vždy správne dopadol. Keď sa blížil k tridsiatke, vedel, že už dlho nevydržia. V roku 1953 odišiel do dôchodku – vždy keď mi o tom hovoril, sa napäl a nakoniec bol nútený odísť z miestnosti. Krátko nato začal plánovať príchod do USA.

V Miami sa zamestnal v luxusnom tenisovom klube ako odbíjač, ktorý bol celý deň k dispozícii každému, kto si chcel zahrať. Táto pozícia bola zvyčajne vyhradená pre vysokoškolákov, ktorí zostali v lete doma – ale on ju vykonával s rovnakým sústredením, s akým súťažil. Ako povedal mnohým členom klubu: „Neviem hrať tenis inak, len s celým srdcom.“

Netrvalo dlho a ľudia ho začali žiadať o súkromné lekcie. Bol známy svojou oddanosťou správnej forme, vysokými očakávaniami a tým, že ak budete počúvať *El Jaguara*, pravdepodobne začnete vyhrávať.

Do roku 1956 dostal ponuky pracovať ako tenisový in-

štruktor zo všetkých kútov krajiny. Tak sa ocitol v Palm Tennis Clube v Los Angeles, kde sa zoznámil s mojou mamou Aliciou. Bola tanečnica a učila členov klubu tango a valčík.

Moja mama bola vysoká a ešte vyššia vďaka desaťcentimetrovým podpätkom, ktoré nosila všade, kam šla. Chodila pomaly, rázne a vždy sa pozerala ľuďom do očí. A bolo ťažké ju rozosmiať, ale keď sa to niekomu konečne podarilo, smiala sa tak nahlas, až ju bolo počuť aj cez steny.

Na ich prvom rande vyhodila môjmu otcovi na oči, že podľa nej sa sústreďuje iba na tenis a nič iné. „Musíš z toho čoskoro vyrásť, Javier. Ako sa inak naučíš užívať si aj iné stránky života?“

Otec vyhrkol, že sa pomiatla. Tenis bol všetko, čo v živote potreboval.

Odpovedala mu: „Aha, takže si okrem iného aj tvrdohlavý.“

Napriek tomu sa na druhý deň objavil na konci jednej jej hodiny s tuctom červených ruží. Vzala si ich a poďakovala, ale on si všimol, že si k nim neprivoňala. Otec nadobudol pocit, že kým on dal vo svojom živote kvety len niekoľkým ženám, mama zrejme dostala kvety od desiatok pevne dúfajúcich mužov.

„Naučíš ma tancovať tango?“ požiadal ju.

Pozrela naňho úkosom, ani na minútu neverila, že tento Argentínčan nepozná tango aspoň zbežne. Potom mu však položila jednu ruku na plece a druhú zdvihla do vzduchu. „Tak poď.“ Chytil ju za ruku a ona ho naučila, ako ju viesť po parkete.

Otec hovorí, že z nej nemohol odtrhnúť oči, vraj žasol nad tým, ako ľahko spolu kĺzali po sále.

Keď sa dostali na koniec miestnosti, otec ju spustil

k zemi a ona sa naňho usmiala a potom mu dosť netrpezlivo prikázala: „Javier, teraz ma pobožkáš.“

Stačilo pár mesiacov a presvedčil ju, aby sa tajne vzali. Povedal jej, že pre nich vysníval veľké sny. A ona mu na to odvrkla, že jeho sny patria iba jemu. Okrem neho takmer nič nepotrebovala.

V ten večer, keď mu mama oznámila, že je tehotná, mu sedela v lone v ich byte v Santa Monice a spýtala sa, či cíti, že drží váhu dvoch ľudí. Oči sa mu zaliali slzami a usmial sa na ňu. A potom vyhlásil, že v útrobach cíti, že čaká chlapca a že z neho vyrastie dvakrát lepší tenista ako on.

Keď som bola malá, otec mi na kurty nosil vysokú detskú stoličku, aby som sa mohla pozeráť, ako hrá. Vraví, že som otáčala hlavou tam a späť a sledovala loptičku. Moja matka niekedy prišla a snažila sa ma vyslobodiť z detskej stoličky, aby som si sadla do tieňa alebo najedla sa, ale vraj som plakala, kým ma nevrátila na kurt.

Otec rád rozprával príbeh o tom, ako som bola sotva batola a on mi dal prvý raz do ruky raketu. Jemne mi hodil loptičku a prisahá, že už v ten osudný deň som sa rozohnala a zasiahla ju.

Vbehol späť do domu so mnou na pleciach, aby to porozprával mame. Usmiala sa naňho a pokračovala v príprave večere.

„Rozumieš, čo ti hovorím?“ zháčil sa.

Matka sa zasmiala. „Že naša dcéra má rada tenis? Samozrejme, že má rada tenis, je to jediná vec, ktorú si jej ukázal.“

„To je ako povedať, že Achilles bol veľký bojovník len preto, že žil počas vojny. Achilles bol veľký bojovník, lebo mal vpísané v osude, že sa ním stane.“

„Chápem. Takže Carolina je Achilles?“ spýtala sa mama s úsmevom. „A čo si potom ty, boh?“

Otec odmietavo mávol rukou. „Je predurčená na veľké veci,“ vyhlásil. „Je to jasné ako facka. S tvojou ladnosťou a mojou silou sa môže stať najlepšou tenistkou, akú kedy svet videl. Jedného dňa sa o nej budú rozprávať legendy.“

Mama prevrátila oči a začala servírovať večeru. „Bola by som radšej, keby bola dobrá a šťastná.“

„Alicia,“ oslovil ju otec, keď sa za ňu postavil a objal ju okolo pliec. „O tom sa nerozprávajú nijaké legendy.“

Nepamätám si, ako mi niekto povedal, že moja matka zomrela. Nepamätám si ani jej pohreb, hoci otec tvrdí, že som tam bola. Mama vraj varila polievku a uvedomila si, že nám došiel paradajkový pretlak, tak si obula topánky a nechala ma s otcom v garáži, zatiaľ čo on menil olej.

Keď neprišla domov, zaklopal na dvere našich susedov a požiadal ich, aby ma postrážili, kým ju bude hľadať na uliciach.

Len čo o niekoľko blokov ďalej zbadal sanitku, stiahlo mu žalúdok. Moju mamu zrazilo auto, keď cestou domov prechádzala cez ulicu.

Po pohrebe, keď sme pochovali matkino telo, otec odmietal vstúpiť do ich spálne. Začal spávať v obývačke; oblečenie mal v koši na bielizeň pri televízore. Trvalo to celé mesiace. Vždy keď ma trápila nočná mora, vyliezla som z postele a šla som rovno k pohovke. Zakaždým tam ležal so zapnutým televízorom, statická elektrina praskala a on spal.

A potom jedného dňa zaplavilo chodbu svetlo. Dvere ich spálne boli otvorené, z kľučky zmizol dlho sa hroma-

diaci prach a všetko, čo patrilo mojej mame, bolo zabalené v kartónových škatuliach. Jej šaty, topánky s vysokými podpätkami, náhrdelníky, prstene. Dokonca aj jej sponky. Nieкто prišiel do domu a všetko to vzal.

Veľa z nej nezostalo. Sotva nejaký dôkaz, že voľakedy žila. Len pár fotiek, ktoré som našla v otcovej vrchnej zásuvke. Vzala som si svoju obľúbenú a schovala som si ju pod vankúš. Bála som sa, že ak to neurobím, čoskoro zmizne aj tá.

Otec mi potom určitý čas rozprával o mame rôzne príbehy. Povedal, ako chcela, aby som bola šťastná. Že bola dobrá a spravodlivá. Ale keď o nej rozprával, plakal a čoskoro o nej prestal hovoriť úplne.

Dodnes mám na matku len hmlisté spomienky. Nedo-
kážem povedať, čo je skutočné a čo sú medzery, ktoré som si časom vyplnila.

V hlave ju vidím stáť v kuchyni pri sporáku. Má na sebe gaštanovohnedé šaty so vzorom – sú to bodky alebo drobné kvietky. Viem, že má kučeravé a husté vlasy. Otec na mňa volá z druhého konca domu a oslovuje ma prezývku, ktorú v tom čase používal: „*Guerrerrita*.“ Ale moja mama pokrúti hlavou a prednesie: „*No dejas sue the diva que eres un guerrera, eres la reina*.“

Nedovoľ, aby ťa volal bojovníčka, keď si kráľovná.

Väčšinou som si absolútne istá, že sa to všetko skutočne stalo. No niekedy mám pocit, že to celé bol sen.

V skutočnosti si v súvislosti s mamou najviac pamätám prázdnotu, ktorú po sebe zanechala. V dome zostal iba pocit, že tam kedysi býval ešte nieкто.

Teraz sme tu však zostali len ja a môj otec.

V mojich prvých konkrétnych spomienkach som mladá, ale už otrávená. Rozčuľujú ma všetky otázky ostatných

dievčat: „Kde je tvoja mama?“ „Prečo nemáš nikdy uče- sané vlasy?“ Hnevá ma naliehanie učiteľky, aby som ho- vorila po anglicky bez akýchkoľvek stôp otcovho prí- zvu. Nazúrená z toho, ako mi každý kázal, nech sa cez prestávku hrám krajšie, hoci som sa iba chcela pretekať s ostatnými deťmi po ihrisku alebo zistiť, kto sa vyhupne na hojdačke najvyššie.

Problém zrejme tkvel v tom, že som odjakživa chcela víťaziť. Ale za nič na svete som nevedela pochopiť, prečo sa deti so mnou chcú hrať menej, a nie viac.

Všetky tieto prvé spomienky na moje úsilie nájsť si priateľov sprevádza rovnaký pocit zmätku: *Vždy robím niečo zle, ale neviem čo.*

Keď sa skončilo vyučovanie, sledovala som, ako všetci ostatní žiaci vítajú svoje mamy, ktoré po nich prišli. Moji spolužiaci im rozprávali, čo v ten deň zažili, ježili sa, keď ich objímali pri aute, znechutene si utierali bozky z tváre.

Dokázala by som ich pozorovať celé hodiny. Čo ešte ro- bili so svojimi mamami po škole? Zašli na zmrzlinu? Chodili spolu nakupovať tie krásne peračníky, ktoré nie- ktorí z nich mali? Odkiaľ všetky dievčatá brali tie mašle do vlasov?

Keď odišli, poslušne som odkráčala preč. Presunula som sa iba o dva bloky ďalej, aby som sa stretla s otcom na verejných tenisových kurtoch.

Vyrastala som na kurte. Po škole som bola na verej- ných kurtoch, v lete a cez víkendy na kurtoch športové- ho a spoločenského klubu. Vyrastala som v tenisových sukniach, s vlasmi zapletenými do dvoch vrkočov, v tie- ni pri postrannej čiare, kde som čakala, kým otec dokon- čí lekciu.

Týčil sa nad sieťou. Jeho podanie bolo vždy plynulé, je-

ho údery zahrané po odskoku loptičky od zeme hladké. Jeho súper alebo ktokoľvek, koho učil, pôsobil v porovnaní s ním vždy tak chaoticky. Otec mal kurt vždy pod kontrolou.

Spätne si uvedomujem, že väčšinu dní mojej mladosti musel byť napätý a osamelý. Bol ovdovelým slobodným otcom v krajine, ktorá nebola jeho domovom, a nemal sa na koho spoľahnúť. Teraz si uvedomujem, že otec zrejme musel mať nervy napnuté na prasknutie.

Ale ak mal dni ťažké a noci nepokojné, veľmi dobre to predou mnou skrýval. Čas, ktorý som s ním trávila, som vnímala ako dar, ktorý iné deti nedostali. Na rozdiel od nich mal môj čas zmysel, s otcom sme sa usilovali o niečo zmysluplné. Chystala som sa stať najlepšou tenistkou.

Každý deň po škole, keď otec konečne skončil s platnými hodinami, otočil sa a pozrel na mňa. „*Venga*,“ hovorieval. „*Los fundamentos*.“ Vtedy som si vzala raketu a pripojila sa k nemu na základnej čiare.

„Gem, set, meč: prečo to hovoríme?“ opýtal sa ma otec.

„Pretože zakaždým, keď hráš, ide o gemy. Musíš vyhrať najviac gemov, aby si vyhral set. A potom musíš vyhrať najviac setov, aby si vyhral celý meč,“ odrecitovala som.

„V game je prvý bod...“

„Pätnásť. Potom tridsať a nakoniec štyridsať. Ďalším bodom vyhráš celý gem. No musíš ho vyhrať o dva.“

„Keď je skóre štyridsať, štyridsať, ako tomu hovoríme?“

„Zhoda. A ak je zhoda a vyhrávaš o bod, získaš výhodu.“

„A ako vyhráš taký gem?“

„Ak má človek výhodu, musí vyhrať ďalší bod, či podáva, alebo nie. Na vyhratie celého setu musí vyhrať šesť